

[Nyrup Rasmussen]

bør vi vel også tage konsekvensen i de dele af vor finanslov, der har direkte betydning for erhvervsudviklingen.

Og her synes jeg det er helt iøjnefaldende, når man ser på den del af finansloven, der har at gøre med udgifterne til den danske erhvervsstøtte, at et land som Danmark, der i forvejen indtager den gule førertrøje med hensyn til at være det medlemsland i EF, der har den laveste erhvervsstøtte overhovedet, nu lægger op til, at erhvervsstøtten skal nedtrappes yderligere.

Må jeg bare nævne to eksempler: I 1988 blev der afsat og forbrugt 236 mio. kr. til egnsudvikling her i landet. I 1993 er vi i henhold til budgetfremskrivningerne, inklusive finanslovsforslaget for 1990, nede på 40 mio. kr. Der lægges altså op til at reducere en del af den målrettede erhvervsudviklingsindsats med hele 80 pct. i løbet af 4-5 år.

Et andet eksempel: Erhvervsfremmeordningerne i 1988. Dér blev der afsat 482 mio. kr. I 1993 er det ifølge fremskrivningerne, hvis det kommer til at gå, som regeringen gerne vil det, nede på 215 mio. kr., næsten en halvering.

Man må meget undskylde: En reduktion med 80 pct. af den mere geografisk målrettede erhvervsudviklingsindsats og en halvering af eksportfremmeordningerne i løbet af 4-5 år, samtidig med at vi så skulle skabe de generelle rammebetingelser! Derfor vil jeg gerne spørge finansministeren: Hvordan hænger det sammen? Forestiller man sig virkelig, at problemerne er løst i og med, at man måtte kunne nå frem til en generel forbedring af konkurrenceevnen? Hvad med den kendsgerning, at 3/4 af vore virksomheder fortsat beskæftiger under 50 ansatte? Hvad med den kendsgerning, at masser af erhvervsvirksomheder mangler helt grundlæggende evner til og muligheder for at føre aktiv markedsføringspolitik? Hvad med den kendsgerning, at vi gang på gang har set en regering spille ud med det ene flotte forslag efter det andet og bagefter har måttet konstatere, at sådan skulle det alligevel ikke gå?

Lad mig nævne det teknologiske udviklingsprogram. Det blev lanceret med trommende fanfarer, men i løbet af 1½ år blev det konstateret, at det duede alligevel ikke.

Lad mig nævne det store forskningsprogram. Det blev også lanceret med masser af flotte ord, men vi kan nu se i finansministerens eget forslag, at det er næsten i en nedtur, som ikke er til at bære.

Lad mig nævne en tredje sag. I maj 1987 blev lanceret 7 ministeriers bidrag til, hvordan samarbejdet mellem den offentlige og den private sektor kunne styrkes til erhvervsfremmeøjemed. Ikke mindre end 21 konkrete samarbejdsprojekter blev lagt frem i en omfattende rapport under overskriften: »Hvorfor ikke bruge den offentlige sektor i et fornuftigt samspil med det private erhvervsliv?«

Hvad er der sket siden? Der er kommet et cirkulære, som på visse enkelte punkter strammer vores systemeksport op. Men alle de resterende forslag har vi ikke hørt en lyd til!

Dansk erhvervspolitik igennem de senere år er efterhånden ved at udvikle sig til et sørgeligt kapitel om, at der er blevet sagt en masse gode ord også i de industripolitiske redegørelser, men når det kommer til, hvad der rent faktisk gøres, er det blevet ringere og ringere for os.

Til sidst: Hvad har man egentlig tænkt sig på det erhvervspolitiske felt i forhold til Østeuropa? Når Østeuropa og de mægtige forandringer, der kommer til at ske dér, når Østeuropa er kommet over, forhåbentlig, deres øjeblikkelige akutte fødevarerproblemer, er den næste fase jo meget hurtigt, at der åbnes nye, massive muligheder for dansk erhvervsliv, nye, massive muligheder, som også regeringen og Folketinget selvfølgelig bør erkende deres medansvar for og muligheder i.

Jeg kan ikke få øje på ét eneste aspekt i regeringens forslag til finanslov for den del, der har med erhvervsstøtteordninger at gøre, der bare tilnærmelsesvis erkender det. Det hænger ikke sammen. Det nytter ikke, at vi med den ene hånd forhandler generelle rammebetingelser, der skal forbedre vækstvilkårene for erhvervslivet, og med den anden hånd presser Danmark helt og endnu længere ned i passiv anskuelse af de strukturproblemer, der er i erhvervslivet.

Jeg har set med stor interesse, at regeringen lægger stor vægt på at diskutere arbejdsmarkedets strukturproblemer. Men ærlig talt, finansminister, var det så ikke lige så vigtigt at diskutere erhvervslivets strukturproblemer? Er sandheden ikke den, at lige så vel som der kan opstå flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet, når vi nu bestræber os på at komme meget langt ned i beskæftigelsestempoet – forstået på den måde, at vi skal have arbejdsløshedstallet ned – skulle vi så ikke også se på, hvad det er for tilpasningsproblemer, vi har i erhvervslivet? Er